

hvilket mest passende kan ske derved, at han tager en Post op paa Tillægsbevillingsloven. Det er god Takt og Tone i politiske Forhold, det er blot det, jeg mener. For saa vidt den ærede Landbrugsminister sagde, at han vilde være mig taknemmelig om, jeg paa Forhaand kunde sige ham, naar Kreaturerne vilde faa Snive eller Differitis, saa kan jeg ikke give mig af med at være Profet i den Retning, lige saa lidt som i nogen anden. Men jeg vil sige, at den Overskridelse, der her er Tale om, maa sandelig inden Tillægsbevillingslovsforslaget blev fremlagt, eller i hvert Tilfælde, inden det havde passeret ret vidt i Rigsdagen, have været den ærede Minister — jeg husker ikke, om det var Landbrugsministeren eller om det maaske var Indenrigsministeren — saa present, at han meget passende kunde have gjort Finansudvalget opmærksom paa, at der var en slem Overskridelse, som det vist var værd at faa med for at faa den ønskelige Overensstemmelse mellem Budget og Regnskab.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) mente, at det var ligegyldigt ved en saadan kalkulatorisk Post, om Overskridelsen var stor eller lille, og naar jeg her paaankede den meget store Overskridelse, kunde jeg med samme Ret paaanke alle andre Tilfælde, i hvilke de kalkulatoriske Poster vare overskredne. Jeg ved ikke, om det var det ærede Medlem eller den ærede Ordfører, der i den Anledning sagde, jeg var doktrinær. Nej, jeg tillader mig at tage Sagen praktisk. Naar der er Tale om en lille, forholdsvis beskedne Overskridelse, er der ingen Grund til at komme til Rigsdagen i Løbet af Foraaaret og begære Tillægsbevilling. Men naar Overskridelsen er ud over alle Grænser, ud over alt, hvad der var forudsat, da man behandlede Finansloven, saa bør man gøre det, og det er en underlig Maksime at sige, at naar man paaanker en meget stor Overskridelse, bør man ogsaa paaanke den lille Udgift. Altsaa, fordi man paaanker en Merudgift af 100,000 Kr., skulde man ogsaa paaanke en Merudgift af 10 Kr. uden Bevilling! Det kalder jeg doktrinært.

Det samme ærede Medlem mente, at den ærede Ordfører, altsaa Flertallet, ved Spørgsmaalet om Gendarmernes Afvikling havde handlet ud fra en Venstrebetragtning og jeg fra en Højrebetragtning, og at den rigtige, den moderate, Betragtning var den, som det ærede Medlem nu gjorde gældende. Den ærede Ordfører har for-

sit Vedkommende protesteret. Jeg vil ikke protestere, fordi jeg har slet ikke udtalt mig om, hvorvidt en foreløbig Bevillingslov er en gyldig Lov eller ikke. Det har jeg erkendt kommer ikke Sagen ved, det skulde vi slet ikke diskutere her. Men der er noget, som det ærede Medlem har overset, og det er, at den Gang disse Penge til Gendarmrikorpsets Afvikling bleve udgivne, den Gang Gendarmene spiste det Brød og Hestene aad den Havre, som der her er Tale om, havde vi en gyldig gældende Finanslov for Finansaaret 1894—95. Det er denne Finanslov, som skulde have hjemlet disse Udgifter, og naar man altsaa uden for denne Finanslov, som alle have været med til at vedtage, og som det ærede Medlem er saa stolt af, at han og hans Venner have været Hovedmændene for at sætte i Gang — man kan unde ham denne Glæde, men man kan undertiden ogsaa købe Guld for dyrt — har taget disse Tusinder og atter Tusinder til Gendarmrikorpset, hvorfor glemmer det ærede Medlem saa denne Sag nu? Det er Supplementsperioden, siges der, og taaget Supplementsperioden er April Kvartal i det ny Finansaar, saa skulde vi dog fingere og lade, som om den hørte til det foregaaende Finansaar. Ja, det er en Fiktion, som undertiden kan være berettiget, men den er det ikke her.

Maa jeg gøre nogle Modbemærkninger til den højtærede Konseilspræsident. Han kom — som han altid gør — med en meget klar Fremstilling af den Betragtning, som var den ledende for ham med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der kunde tages i Supplementsperioden. Den ærede Minister anførte eksempelvis, at naar man har vedtaget en Lov, hvorefter Politiet fra første April skulde overtage visse Funktioner, som hidtil udførtes af et specielt Korps, der altsaa falder bort, eller hvis man ophæver et Skolekursus fra første April, saa at det ogsaa falder bort — saa maa det anses for givet, at de Penge, der gaa med til at afvikle dette Politikorps eller til Efterlønning for disse Lærere eller Lærerinder, maa man tage paa Supplementsperioden. — Nej, jeg siger: naar man vedtager en bestemt Lov, som medfører, at der vil komme Udgifter i Finansaaret, er det klart, at man maa tage en tilsvarende Post op paa Finansloven for det kommende Finansaar. Og hvis det nu var gaaet ganske fredeligt og almindeligt til med Hensyn til Gendarmeriets Afvikling, saa at baade Folketinget og Landstinget vare blevne enige om, at fra 1ste April 1894